

Göl Balıkları ve Orta Yaşlı Kelebekler

Suat Kemal Angı



AÇIK OKUMA



AÇIK
OKUMA

© Suat Kemal Angı • Göl Balıkları ve Orta Yaşlı Kelebekler
<https://suatkemal.work/>

(1. baskı: Kasım 1994, Cem Yayınevi.)

Kapak görseli: Kapaktaki görsel yazarın yönlendirmeleri doğrultusunda yapay zekâ desteğiyle üretilmiştir. Yazarın aklındaki, bademli göl adını verdiği Eymir Gölü'dür.

Sayfa tasarımı: Suat Kemal Angı

(2026)

ISBN: 978-625-90775-1-2

Bu kitabın yayın hakları yazarın kendisine aittir. Tanıtım için yapılacak kısa alıntılar dışında hiçbir yolla izinsiz çoğaltılamaz.



Suat Kemal Angı [28 Aralık 1966] ODTÜ Metalürji ve Malzeme Mühendisliği bölümünü bitirdi. Aynı üniversitede uzun süre araştırma görevlisi olarak çalıştı. Ankara'da yaşamakta, çevirmenlik ve editörlük yapmaktadır.

Sevgili/sevdalı okura...



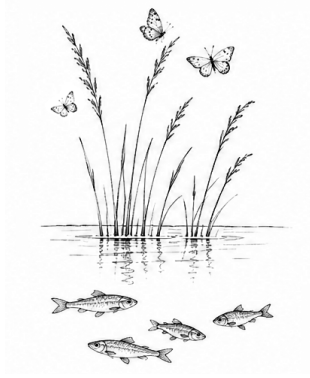
Suat Kemal Angı

GÖL BALIKLARI VE
ORTA YAŞLI KELEBEKLER



AÇIK
OKUMA

Aileme
Mehmet Abi'ye
Filiz'e



Ay Damlıyor Yüzüme

Esinti / 2 • 9

Elmadağ • 12

Ay Damlıyor Yüzüme • 13

Kupkuru Bir Nehir Yatağında Geziniyor Ayaklarım • 15

Bir İğne Deliğinden Geçiyor Günler • 16

Sessizlik Şiirleri • 18

Esinti / 3 • 20

Seçenek • 24

Kaç İz Bırakır Yürürken Yerde Topal Bir Köpek • 25

Siyah Beyaz • 26

Kuşesintisi • 27

Kırlangıçfırtınası • 28

Samanyontusu • 29

Kiraz Ağacı • 31

Karın Denize De Yağması Gibi • 33

Lesepase

İskorpit • 39

Lesepase • 42

Çingeneler Zamanı • 49

İnsanlar Hâlâ Yaşıyorken Üstelik • 51

Kumru Göğsü • 54

Tragedya Komedyası • 57

Deniz De Kirlenecek • 60

İlk Yazda Bağ Bozumuydu Gidişin • 61

Yanmış Tarlalar Vardı Yol Boyunca • 63

Göl Balıkları ve Orta Yaşlı Kelebekler

Göl Balıkları ve Orta Yaşlı Kelebekler • 67

Bir Yerlerde Söyleyin Görülmüş Mü • 68

Kaleden Dönüyorum Hocam Tanrısal Bir Işık Ağaçlarda • 69

Yalnız Kuşlar Değil O Halde • 70

Yıldız Toplama Kampı • 71

Kuşlara Köprü İçin Mi Abiler • 72

Kuru Sabun Kokulu Bir Anıyı Hohladım • 73

Suya Bakıyorsun Kar Yanığı Yanaklarınla • 74

İstanbul'la Ankara • 78

Dallarında Lapinalar Asılı • 81

Düşgiller • 84

Kelebeğe Batırıp Bu Şiiri • 86

Özgür Şarkısı Karın • 88

Aşk İyidir • 90

Unutuşun Tebessüm Çiçeği • 92

Ay Damlıyor Yüzüme

*bir midyenin içinde bulduk yaşamı
dalgalar kıyıya vardığında çocuktuk*

ESİNTİ / 2

bir kuğunun içindeyim
boynunu geriye kırmış uyuyor
suyun suskusuna bırakmış kendini
beyaz bir çelenk gibiyim

kuğulu parkta
manastırlı hilmi beye birinci mektuba başladım
zaman bir kitabın arasında
okumaya başlayınca çiçekleniyor
kapatınca kapağını
solgun bir yaprak suya düşüyor

ara sıra gelmeliyim buraya
buraya sık sık gelmeliyim

birisi ekmek atıyor suya
avcundan yemek için uzanıyorum
korkuyor
sevgiyle sevgisizlik arasındaki
incecik ayırmda henüz
anlıyorum

sevgi sözcüğünün içine ısırgan otu sığar mı
tüm yağmurları yağar mı evrenin
tüm güneşleri doğar mı
ne kadar oldu bir çiçeğe
seni seviyorum demeyeli
bir çiçeği bile incitmekten korkuyor muyum ki
belki de çiçeğin beni incitmesinden
o yüzden mi nicedir
müthiş özlemekle yetiniyorum

gök karıncalanıyor birden
ilk damla ayaklarımın dibine düşüyor
damla yalnızlığımın yarışıyor sanki
bir çakıl taşını suya yuvarlamaya çalışıyor

kuğulu parkta
manastırlı hilmi beye birinci mektubu okuyorum
bir kuğunun içinde vivaldi'yi dinliyorum

gecikmiş bir konuğu bekler gibi ellerim
bir şeyler yazıyor suya
gecikmiş bir konuğu bekler gibi gözlerim
yazılanları siliyor
kalbim çok gecikmiş bir konuğu bekler gibi
adımlarıma dolaşıyor
iskemleleri
kapı arkalarını
pencere pervazlarını deniyorum telaşıma
tül perdelerin yalancı iyimserliğini seviyorum
lambaların duruşunu
kitapların yerlerini
kapı gıcırıltılarını ezberliyorum

gün örtmek üzere mor etekliğini şehre
manastırlı hilmi beye birinci mektubu bitiriyorum
vivaldi de susuyor

solgun bir yaprakla yer değiştiriyorum

13 haziran'91 / ankara

ELMADAĞ

yalnızlığım la sığabileceğim bir yer yok
ama onu terk edemem
bir kurtçuk olsa bir elmanın içine girerdik

dünya elma değil ki

fakat balkondan görünen Elmadağ
düşersin yalnızlığım tut elimi
içi kurtçuk mu dolu dersiniz

neden bulutlar en çok dağlara ağlar

31 ekim'91 / ankara

AY DAMLIYOR YÜZÜME

*“kaderimin yegâne sahibi benim
ruhumun yegâne kaptanı benim”*

yaşamın bordasında
kayıp da düşecek olan
çoğul ilişkilerle tükenmiş
köreltici kalabalık

oturmam için verdiğiniz
iskemlelerin hepsi kırık
yazmaz oldu kalemlerim
siz geleli beri
kurudu yalnızlığımın pınarı
ve tüm serçeler uçup gitti

hani nerde büyüsü kitapların

n'olur n'olur
bırakın beni
ve gidin

sen de
tüm bir kentin suçunu
üstüme yıkmaya çalışan gece
sen de git

bıktım senin şu
aldatıcı kalabalığından
böylesine yakın değil birbirine yıldızlar
biliyorum

hani nerde içtenliği dostların

zaten ay damlıyor yüzüme
yanağımdaki kanı silemiyorum

2 nisan'91 / ankara

KUPKURU BİR NEHİR YATAĞINDA
GEZİNİYOR AYAKLARIM

kalemleri çalınmış bir ozanın sureti
ya da ozansız kalmış bir şehrin
ürkünç ve savunmasız iskeleti

*yazamazsam ölürüm inan
geri ver kalemlerimi*

her taşı kaldırıp tek tek
bir böcek arıyorum
sığılabilmiş olsun sabahın serinliğine
hâlâ yeşili üstünde bir ot sadece

ki
kımıltısız geçen günlere buhar tadındaki
bulutsuzluğa sarınıp gelmiş boğuk akşamlara
bir kırbaç patlatabileyim diye

yer kalmasa da soframda umutsuzluğa
biliyorum adamaktır umutsuzluk
yaşamı bir başkasına

inan ki ben sana bakmıyorum
sen sade geri ver kalemlerimi
görmüyor musun tükeniyorum

6 nisan'91 / ankara

BİR İĞNE DELİĞİNDEN GEÇİYOR GÜNLER

yaşlı bir cadının eli titriyor
gece sahte güzelliğini denize yansıyor
deniz istemiyor
çırpınıyor ama hiçbir yıldızı atamıyor kıyıya
kan ter içinde varıyorum sabaha
deniz feneri yas tutuyor çaresizliğine efendisinin
bir gemi kayalara bindiriyor usulca

sahi ben seni tanıdım mıydı
yoksa zamanın ten yanılması mıydı öpücüğün

bir iğne deliğinden geçiyor günler
pazar çöplerini yağmalıyor insanlar
bir züppe ellibinlik saçıyor havaya

bir çiçek kızgınlığını açıyor yalnız bir çöle

*sahi ben seni sevdim miydi
yoksa zaman ile mekânın ucuz metresliği miydi yaşanan*

bir iğne deliğinden geçiyor günler
bir yerlerde insanlar kurşunlanıyor
birisi ucuz oyunlar tezgâhlıyor arkadaşına
fotokopi makinesi bozulmuşmuş da
ondan çoğaltılamıyormuş dostluklar
karneye bağlanmış aşklar yaşıyor
ısmarlama yatak odası takımlarında

*sahi ben seni unuttum muydu
yoksa bir mekânın ters dönmüş gülücüğü müydü sığındığım*

bir iğne deliğinden geçemiyor günler
yaşlı cadının eli titriyor

29 mayıs'91 / ankara

SESSİZLİK ŞİİRLERİ

yorgunluk

yoruldum susmaktan
gecikmiş çocukluk gibi sessizlik çoğaltmaktan
bir böcek bile bağıırır üzerine basıldığında
duymazsınız sesimi
ben yoruldum susmaktan

çiçekleniş

duvar diplerine sermiştim sesimi
varın bakın çiçeklenmiş mi

aldanış

bir badem bile sessizce ağlar da
acemiliğinden aldanışı baharın ilk ışığına

mızıkçılık

anlamsızlığını çoğaltır yaşamın olsa olsa
köle olduğunu haykırmak zamana
aynı günlük tavırlar dönüp dolaşan
söyleyin allah aşkına benimki kaçınıcı kopya

n' olur mızıkçılığımı giydirin bana

oyunbozan

gecenin savcısıdır aynalar
ve tanıklık eder ihanetlere cırcır böceği

5 mayıs'91 / ankara

sesimi yeniledim bu sabah
pencereme yaslanmış kendi gökyüzümün
kar mavisi göğsünü emerek
bir sırça bulutun içinden geçirdim gözlerimi
parlattım
ölçüp biçip yanıma aldım
çocukluğuma gücenmiş sevgimi de
bir de şiir defterimi
bir de oteller kentini

bir gülü tersinden açabilir miyim dedim
denedim
gül gülüşe döndü
akıp gitti ellerimden
soyabilir miyim tersinden bir elmayı
şaşırdım
sanki hiç zor olmadı
peki ya bir yaşamı
zamana küskün bir yaşamı
kendiyile barışık bir yaşamı
günlerin köpüğüyle sarmaş dolaş bir yaşamı
yaşayabilir miyim tersinden

*zamansızlığa gönderme yapıyor gibi
buğday tarlalarının üzerinde dolaşan
kırmızı balığın solgun gölgesi*

bir uzun yolculuk öncesi
neden hep böyle tarifsiz olurum ki

asfalt yolun sağ yanında
otobüsteyim
çektikçe uzayan iki yumak ip gibi yol
birbirine harmanlanıyor mor ile kül rengi

yanımdaki koltukta genç bir adam
saflığını taşırmış gençliğine
bir köylü çocuğu gözleri
bir orta anadolu köyü
geleceğe umutsuz bakıyor elleri
dudakları ve kirpikleri
ve alnı ve dişleri
hepsi birden suya ölesiye hasret ki
kirpiklerinin arasına tutsak ettiği
tek damla gözyaşı
tüm bozkırını sulayan
yedi renk yedi yaşam sanki

asfalt yolun sağ yanı gençliđim
yani sen
yani oynamaktan sürgün edilmiş
bir çocuğun korkunç üzüntüsü belki

zindan yaylasında çocuklar tanıdım
tarıfsız güzel
tarıfsız zeki
ve öylesine sahipsiz sanki
n'olur zindan yaylasının göğüne abone
bulutlar gibi olmasın gelecekleri

kesikli çizgilerle ayrılmış yol ortasından
yani sollamak yasak değil
yolun solu çocukluğum
yani kim
yani ne
bir silik gökyüzü görüntüsü
hâlâ merak ederim yıldızlar
neden görünmez gündüzken

yollarımız gibi
tek şeritli ve dar
yaşamlarımız
sıkışmış bozkırın ortasına
ne garip
göç etse de her şeyden önce düşlerimiz
gözbebeklerimiz mahkûm sanki bu topraklara
ve sesindeki sonsuz inceliğe
sabah esintisinin

13 temmuz'91 / ankara

SEÇENEK

bir habercinin at deęiřtirmesi uzun yolda
bir şairin kaleminden sızan büyü
hayır
yalnızca bir oldubitti
yaşamın cenk sofrasına düşüş

üstelik hep kırmızı bilye torbadaki
avuçlarım diken yarası şansıma

bir su kenarı kelebeęi gibi umutluyduk daha
kısa tıraşlı siyah üniformalı
çocukları sevmedi öğretmenleri ama
düşleri su kenarına çıktığı
nilüfer koktuęu içindi hep

ve istanbul'u fetheden hacivat'tı

cesaret
yalnız çocuęa özgü

çöldeki bir çakıl taşı

29 ağustos'91 / ankara

KAÇ İZ BIRAKIR YÜRÜRKEN YERDE
TOPAL BİR KÖPEK
simetrisi sözcüklerin
çığneyip defalarca
tükürülmüş bir elmadır

sendeler şairin gözü

16 eylül'91 / ankara

SİYAH BEYAZ

düşezikliği en çok
geç kalmış bahar esintisinin
kedi gözüyle fotoğrafı

21 ağustos'91 / ankara

KUŞESİNTİSİ

anların mayhoş serinliğini kuşanmış bir esintiydi
deve masallarında anlatılan tufanlar öncesi
habercisi ve insanoğlunun güne teğet düşleriyle
alay edercesine kutsal sayılan esintinin göğşe
yükselen avcunda geziniyordu bir şempanze
adımlarının kalburüstü ritmiyle
ki balıkçı çapalarıyla iğnelenmiş ve terk edilmiş bir
kumsalda çıplak ve düşlerini denizden solurcasına
esintiye açmış yüzükoyun yatıyordu insanlar esrik
sanrılı ve umutkan oldukları üzgün ruhlarından
belliydi
ey insan dedim kumsala trajik gövdesi yalnızlığın
bir anlam vermeye çalış doğanın yabanıl cesaretine
umudun uyuşukluğunda gerdek gecesi
fantezilerimiz olurken trajedilerimiz çoktan
dinebilir yoksa elinde yaratılamamış batık bir çağın
boş güncesiyle şempanzenin alaysı dansının
izleriyle dolu ama o kutsal esinti

3 eylül'91 / ankara

KIRLANGIÇFIRTINASI

kirpikleri tuz mavisi elleri hiç büyümemiş
kırlangıçlar beklerdik nisanlı günlerde tepelerde
uçurtma uçurup çiğdem toplardık yaşam portakal
kokulu ve bir kaplumbağa kadar umarsızdık daha
kırılğan yıldızların öpüştüğü ıslak gecenin altında
birbirimize sokulup ortaçağ masalları anlatırdık
kırlangıç dönümüne rastlamayı umarak o zamanlar
daha çok don kişot'u yakıştırdık sanço panza'nın
eşeğinin üstüne çok sonraları anladık yanlış
iklimlere açıldığını pencerelerimizin onurlu
yenilgilerdir ki coşkunun şiiirden ırmağına akar ve
kenarında kırlangıç otları kanar limon sarısı

10 ekim'91 / ankara

SAMANYONTUSU

1. *Şerife'ye*

ben coşkumu
sevdiğimin ovalar kadar geniş
gözlerinde bulurken
neden nehirler
ovalarda yitirir coşkusunu
ya da kim besler
nehirlerin dağlardaki coşkusunu

2. *Gözde'ye*

ben seni tanıdığımda
saman nezlesi parmakların vardı
saçların anababa kokusu
ağlayan avuçlarına kınalar yakılamamıştı
unutamadığımdan mı parmaklarımı
su sızıyor şimdi coşkumun alevine

3. *Bayram'a*

küsüp de bana coşkum
dağlara kaçtığından beri
duvar dibinde titreyen kimsesiz
bir yavru kedi çiziyorum düşlerimde
samankâğıdına
daha iyi anlıyorum şimdi
dağlara kaçan dervişleri

4. *hepsine*

dostlarım görünce üzülüyor halimi
bense onlara
iyi huylu bir değış tokuş
olduğunu söylüyorum bunun
samankapan renkli ovalarda
nehirleri bekliyorum

16 ekim'91 / ankara

KİRAZ AĞACI

Vedat'a

hatırlasana
kedi kuyruklarını düğümlemeye can atan
bir çocukluk bizimkisi
haylaz sokaklar koydum yanına
azık diye
usulca kapı aralarından bakan

gece gardiyanlarını üstümüze saldı
sımsıkı sarıl bana
kanat başlarında bir parça mürekkep
iki kuş
havalanacak ters yöne
gagaları gümüş kaplama divit
sakın tutmaya çalışma

geceye as uyusun
gözlerindeki buruşuk telaşı
göreceksin
güneş giyince ütülü eldivenini
nasıl ürperecek cam kırıkları

işte öyle
karakışta çiçeğe durmuş kiraz ağacı kadar
mümkündür mutlulukta

25 ekim'91 / ankara

KARIN DENİZE DE YAPMASI GİBİ

başlamadan yeni bir yıl
eskiyen gölgemi çarmıha gerip bir gül kavşağında
gideceğim bu kentten
bir yıldıza asarken üşüyen umudumu
avcuna bıraktığım şiiri okusun geceye çocukluğum

*gölgeniz bir tavşan olsaydı
ne hissederdiniz
küser miydiniz güneşe
kim paylaşmamıştır oysa oyuncaklarını
bir kaplumbağayla çocukken*

— yıkarak tüm eski binalarını eskidi koca bir kent

yine de acemi sevinçler almalıyım yanıma
uslanmamış düş kırıkları
sesine kırlangıçlar toplanan her başlangıcın
ve buğusu dem tutan her ayrılışın kalp atışlarını

— her günü bayram telaşında karşılayan
insanlar olmalı bir yerlerde

dudağımın kıvrımındaki gelincik izini soran çocuk
bilmiyorsun ki her aşkım kuyruğuna basılmış bir kediydi
severken avcumda rüzgâra karıştılar
şimdi rüzgârın kalemiyle yazıyorum şiirimi
küstah ve gergin göğsüne zamanın

*bakmayın peşimdeki kuyruklu yıldıza
tam da sırası takılıp gitmenin gümüş bir kakkahaya
her akşam alaylı kızıl gülümseyişine
katlanmayacağım artık
ters çevirdim çünkü güneşin
kum saatini*

heyecan bırakıp gitmez bizi
kaybolur ara sıra içimizdeki labirentte
yeni bir aşkın duyunca ayak sesini
ovmalı belleğimizi

— işte yeni bir yıl daha başlıyor
karın denize de yağması gibi

14 aralık'91 / ankara

Lesepase

*yatağı değiştirilmiş zorla bir nehir
çocukluk*

İSKORPİT

bir balıkçı çırağı vardı
kardeşimdi
isilikler hiç eksik olmazdı ama
pek de belli olmazdı pembe teninde
yakışırda
baharın dallarda pembeleşmesi gibi
usulca

bir gün bir iskemle görmüştük
korudaki ınar ağacının dibinde
az önce kalkılmış gibi üstünden
ılık ve sessizdi
ve bir çift iskarpın
iskemlenin altında

*sonsuzluğu asmışlar burada dedi
az önce asmışlar sonsuzluğu*

sonsuzluğun boynu yoktur ki dedim

iyi karılmamış bir iskambil destesi
gibiydi günler
sinekler ve yağmurlar
hep bir tarafa toplanmıştı

sonsuzluk
bir acayip durum
sonu ve sınırı olmayanmış
benim içinse
nar yaprağı
kayısı çekirdeğı
kızılıcık marmeladı
gibi bir şey işte

şarabın şiirin bir de
tütünün sararttığı dişlerinden
dökölüp gecenin

*deniz deniz akdeniz
aç koynunu biz geldik
mayıs böceklerine iyi geceler diledik
sardunların üzerinden atladık
sana geldik*

sonsuzya yani şarabın sanrısı
bordaya çalıncaya kadar
otururduk iskelede
siktir edip zamanı ve denizin
kalleş rahmine dair uydurulan masalları

ishakkuşu
serçelerin dostu
büyülü flüt
gagasını kalbimizden akana daldırıp
ince ince ağlardı
ağlaması gibi quasimodo'nun
paris'in tenine yaslanıp

defol git yatağımdan orospu zaman

gözlerime dikkatlice bakınca
bir iskele görüyorum
oturmuş bir adam
kayısı şiirleri okuyor balıklara
yüzü ve elleri zaman suçlusu

hiç bu kadar orospu olmamıştı zaman

denize attığı oltasının ucunda
dikenleri yalnız kendine batan bir
iskorpit

22 ocak'92 / ankara

LESEPASE

*sana öğretilen her şeyi unut
demişti öğretmenim
ilkokul diplomamı verirken*

1.

zaman su gibi akar
derdi nenem
de
ne bileyim
anlamazdım ki

piç kurusu kısa donlu keratalardık daha

savaşı açlığı ve
mütareke günlerini anlatırdı
sesinde mahcup bir gramofon çizdiği
hep aynı yerde sürçerdi dili
ve elleriyle yalanlarcasına söylediklerini
leblebi üzüm bölüştürürdü çay tabaklarına

derisi ütü tutmaz bir muşamba

ölümle arasında yanan mumu
üfleyiverdi bir ikindi mahmurluğuyla

sarardı karanlık

2.

ayrıntılar ve can sıkıntısı eskizleri
hep atlanırdı
buruşturulup çöpe atılırdı müsveddeler
içindeki nice gülüşle
yanlış mimikler
ses tonları
bahçede uçuşan eğri büğrü duman
canlı canlı yırtılırdı

nasıl da içim sızlardı
temize çekilirken yaşamın ders notları

3. *Enis'e*

bir gün babamla lokale alınmadıktı
aile değilmişiz ikimiz
kutsal aile
oysa kucağımızda çoktan
mahallenin orospusu olmuş kedimiz
üftade

4.

sokulgandır hüznüm
orospulara da abla der

5.

daha çok kongreler yapılır
doğayı ve yeşili korumak için
sonra da gidilip
pisuvarlardaki çiçeklere işenir

6.

arabesktir duyarlığım
mozart dinlerken osurabilir
ve sokaktan geçen hurdacının ellerini
kıskanır ellerim
frijit bir kadını okşarken

7.

kuyruksuz kediler doldu sokaklar
aşkımıza inat
serçelerin kısıldı sesleri

aslında kediler serçeleri sevmeli
çünkü serçeler hep abi bilmiştir kedileri

8.

yumurta topuklu kehribar tespihli
yedi mahallenin sevdalısı dayısı
ve de belalısı zilzurna
damatlık erdemi
çivilerken yaşamın bacak arasına gece
açlığa ve kimsesizliğe hapsolunur bir çocuk
ay ışığını tokatlar bir fahişe
bir asker çocukluğunu kurşuna dizer
kızoğlankız bir dantelanın
dört duvar arasındaki sanrısı damlar nakışa
ki
kerpeten olur tümünün bakışları

midyeler usulca ağlar
bir balıkçıl vazgeçer öldürmekten
hep bir ağızdan yüzü kızarır yıldızların
boyun eğilmişken tam
teslim olunmuşken parçalanmışlığına
bacak arasındaki kandır yaşamın
şiir
acıyan yerlerimizi ovan

çöpçatan bir hıçkırıktır gülümsemen
 tül perdeleri deler hançer bakışların
 adamı katil edersin sen
 kahpe
 nasıl atalım sabahın köründe
 peşpeşebeşdüşeş

bir uzatsaydın elini
tutacaktın halemden
bir öpücük kalbime
bir gelincik dudaklarıma
kondurdum
tanyasın diye

güleç yüzlü bir yarımay mermer
bir çocuğun elinde lik taşı

çatlamasin diye oysa korkudan
her gün suların
bir mezarın başında ceset bekçisi

12. *anneme*

gülerken bir hummalı bakışı varmış
ıslatırmış bıyıkları öperken gözlerimi
nemli ve ılık ikindilerin ıslatması gibi
usulca kelebekleri

nenem kesmiş de ümidi çoktan
yedi yıl sonra çıkıp gelmiş dedem
yemen çöllerinden
yeni evli bir kız gibi utanmış nenem
usulca buruşup sardunyalara dolanmış

dedemin
yüzünde
tarihin
kancık
atlası
ve
tabanlarında
yedi
kat
karınca
çadırları

annem dinler de hep ağlar
yemen türküsünü

13

woddy allen

mezar taşına

bu sonu hak etmemişti

diye yazdıracakmış

ben de

14

siz ki

kışı yalnızca

pipisiz kardan adamlar

yapmak için kullandınız

ben ki

kardelenlere okudum şiirimi

her mevsim

çünkü yaşam

diz boyu kar

23 ocak'92 / ankara

ÇİNGENELER ZAMANI

tarihin hiç olmazsa birinci çinkosunu
çingeneler kazansaydı
ve ilk aşkın kakao tatlı başlangıcı
sütle bulanmasaydı
tanrının ve tüm sülalesinin
ilk ten rengi ayaklanmasında
kelleleri uçardı

memelerinden sıkılan bir sütyen
pembeliği kaplardı
ya da bedenini zorlayan bir
genç kız donu örterdi
bol soslu kumpir dünyamızı

senin bana yakınlığın
bu bahsi açmışken
çok eskilere dayanır güzelim
ta ki
*biletsiz kalmıştanrı buyruklarıyla
ladestutuşan keşişlerin
çingenelerin sofraşında
anadan üryan soyundukları bahsine
falan filan*

ömrün bana bir çingene borcu
unutma
yarın bir buçukta
muhallemicinin arka sokağında
çingene kılığında

23 ocak'92 / ankara

İNSANLAR HÂLÂ YAŞIYORKEN ÜSTELİK

sesi ıslatır önce teni denizin
ne demeye anımsadık ki seni
ve çaresiz küçük bir tekne
bir büyük fırtınaya yol alır
en ılık
en sevecen
en kalabalık
bir tende bilmeden batacağını
ütülenmiş bir mendil soluğuyla yelkeni

buğdayda ay ışığının rengini görünce
ne demeye anımsadık ki seni
bir de zamansız yaşanan büyük trajedi
gölgesiz bir bulutla
bir ilkyaz ürpertisinin ortasında
yürüdüğümüz birlikte upuzun ya da kısacık
ten rengi bir bahçe

bir kır gezintisiydi çoktan boyumu aştı zaman
alışık olmadığım bir gülüş gibi sağ yanağıma
alışık olmadığım bir sevinç gibi çocukluğuma yaslanan
alışık olmadığım her şey gibi
aşıya götürülen ilkokul öğrencileri gibi mesela
askere götürülen gencecik insanlar gibi
acıya alıştırma yapan her eylem gibi
bir kır gezintisiydi çoktan boyumu aştı zaman
hep aşidan kaçan ben gibi
askerden kaçamayan ama ikizim gibi mesela

bir anne çocuğunu azarlarken sokakta
ne demeye anımsadık ki seni
terk edilişlerin savurduğu anlamlar gibi sokağa
anamların çoğalttığı bitimsizlik gibi
bitimsizliğin aydınlattığı karanlık gibi
karanlıkta solan renkli balonlar gibi
balonlara üflen
balonlarda unutul
ve balonların rengini alan hayaller gibi
su kenarına uslanan papatya gibi mesela
papatyaya uslanan küçük bir el gibi
küçük bir ele uslanan güven duygusu gibi

üstelik insanlar hâlâ yaşıyorken
ne demeye anımsadık ki seni

bir gül yaprağı kokusu usulca düştü düşecek
pencereden

27 nisan'92 / ankara

KUMRU GÖĞSÜ

mutsuzluğu bitimsiz bir kış sanıyorsun
saçlarından anlıyorum bunu
saçların kuş sesi rengine boyanıyor
öptüğümde seni
dudaklarım kuş yuvası oluyor

bir tabak taşıyorsun elinde
tabakta birkaç kırmızı elma
yaşamı gözlerinle biçimlendiriyorsun sanki
ne güzel
gözlerin ten rengine uymuyor yani
yani gözlerinle elmalardan birine dokunuyorsun

kesin bir biçim taşımıyor bedeninin
hep hazırlıklı bir tedirginlik yaşıyorsun
ama çoğunlukla
beyaz badanalı bir akdeniz evini
çağırıştırıyor bedeninin
leylakları açmış bahçesindeki
ve portakal ağaçları

bir kız çocuğu koşuyor yokuştan aşağı
saçlarında iki rüzgârgülü ile koşuyor
nasıl anlatır ona kitaplar yaşamı
bir çeyiz sandığı mı der
cevizden yapılmış
içini göstermeyen
yoksa
ustaca hazırlanmış bir video klibi mi
değil hiçbirini
iyi şiirler gibidir çocuklar
yaşamı ayırmsayan
yani pamuk tarlasında taze nohut toplayan
ve bütünleyen yaşamı
yani bir bulutun gölgesiyle
kendi gölgesini barıştıran

— *şimdi gelsen de bana beni tariflesen*
değil

bildiğini biliyorum
bir martıyla göz göze gelişinden biliyorum
midye yemeye yasak koyan suskunluğunuzdan
ve aslında birlikte bundan utanışınızdan
dokunduğın karanfile akışından
parmak uçlarındaki tozlanmış sarının

neden sesinde hep bıkkın bir cumartesi hali
ve yürüyüşünde sık sık
vazodaki çiçeğin son durumuna dönüşen bir tavır

parmaklarımın arasında unuttuğın
sigaranın sızısını anımsatabilir ancak
söylendikçe ismin
daha da beteri
yere düşen bir külâh dondurmanın
kirlenişi gibi değil ansızın
ama
düşerken kirleneceğinin bilinmesi gibi mesela
kaç çocuk sevincinin
kirlenebilir ismin de

mutsuzluğu bitimsiz bir kış sandıkça sen
kumru göğsü yaşama yani
hep aynı yerden baktıkça

18 mayıs'92 / ankara

TRAGEDYA KOMEDYA

*göğsünde dolunay unuttuğum şu hayat mor
çimenlerin üzerine serip saçlarını bir ırmakla
tarardı upuzun kollarını yolculuklarıma dolayan
üzüm salkımı şu kız eğri güz bulutunun eflatun bir
masal gibi pencereme ağışı her sabah dudağıma
tütünün en acısını ıslatırdı gün ışığı*

uyanışlar artık bu sıradanlığı aşmalı az bir aydınlık
için tükenişini seyreden şu cesur kibrit gibi
vasati kırk çöpten kırk birincisi

masadaki taşkınlık saçlarıyla bulutlu bir gökyüzü
arasındaki benzerlik çantadaki dağınıklık
durduk yerde bir kuş sürüsüne duyduğumuz tarifsiz
yakınlık bardaktaki kimliksiz dudak izi halının
üstünde seksek oynayan yalnızlık beyazın içinde
uyuyan siyah sabahın gece boyunca sabah olduğu
düşüncesi bu gizemli düşünceye ara sıra
duyduğumuz hayranlık benim yaşanılan her şeyi
kazanç kılabilen becerikliliğim sendeki yanılgıların
eskitemediği güven duygusu ağlamak isterken
gülmeye zorlaya bizi içimizdeki kımıl kımıl sezgi

düşünsene

tam da yaşama dair kararlar almışken bütün gece
intihar ettiğimizizin sanılması küçücük bir not bile
bırakmadan geriye yani yaşam berrak bir dere gibi
akarken aklımızdan bir anda anlaşılmayanın kalesi
olmak

ya bu peki

caddedeki beyaz çizginin üzerinde intihar etmiş şu
yavru kuşun uçmayı öğrenirken düştüğünün
sanılması yani

sabah mahmurluğuyla mutfaktaki havagazı
düğmesini kapatırken unutkanlığın tragedya mı
komedyaya mı olduğunu düşünmüştük şaşarak şu
boktan ikilemin hiç ama hiç bitmeyeceğini
hatırlamanın kıvancıydı o anda bedenimizi saran
şaşkınlık

bu büyük kaosun ateşi hep yanmalı içimizde
bakmak ve aramak yalnızca doyuracak ruhumuzu
çünkü hamuru kül kokan sıcacık bir ekmek insan
ruhu

o yüzden benim işte elindeki yakasız güllere sevgili
arayan ninelerle kuğulu parklarda tanışıp kanatsız
beyaz kuşlara çay ısmarlatan içindeki şu acemi
çocuk

22 ağustos'92 / ankara

DENİZ DE KİRLENECEK

korkuyorsun bir sevişmeyle ölür diye kuşlar
kalkıp perdeleri açıyorsun
bahçede usulca karın yerde tutuşu var

düşlerden geceye sarkıyor bir ip merdiven
tutup yanıma uzanıyorsun
çıplaklığımle oynuyorsun karanlıkta
parmaklarım aydınlanıyor
şair değilim yanında
konuştukça sen dudakların kanıyor

bir gemici fenerisin
eski ve yaşanılmış
karanlık bir sokağın peşine takılıyorsun
denizini arıyorsun
denizin çok uzaklara çekilmiş
ben kanayan dudaklarımı emiyorum
bir çingene gelip saçlarının çadırını çözüyor
dokunmak rüzgâr oluyor sana
bulutları üşüme anlıyorsun
öpüşmek ürpertiyor saçındaki patikaları

tam da martılarını çözme vakti denizin
içimizde kalkıp çok uzaklarda ölme hissi

20 aralık'92 / ankara

İLK YAZDA BAĞ BOZUMUYDU GİDİŞİN

usul usuldu ve güzel oysa suların ısınışı

— kuşları da götürdün yanında

sokakları da

o sokaklar

ahşap zamana gölgelik bildi tüm uçurtmaları

ve çiğdemleri sırf çiçekleri için topladılar diye

kara cübbeli sakalları nur işlemeli dedeciklerin

pipilerine biber sürdüğü keratalarını en çok

o zamanlar güç işti

devlet arazisinde armut ağacı olmak

yağmalanırdınız hep kıskırtılırdınız

macuncularını bir de

yağmursuz tepside gökkuşağı

kalaycılarını ayda bir

tüm sokak gümüş bir çığlık balığı

yorulmuş akşamüstlerine kolonya tutardı nenem

peynire maydanoz doğranmış ikindi kahvaltısını kutsardı

kuşkusuz onundu o sokaklar

yağmurları da aldın sonra yanına
kaç oğlanın öpülmemiş daha dudaklarını

o yaz düşüp dalından öldü bir çocuk
— unutmam hiç mutsuz kediler yılıydı o yıl
yani böyle işte
aşk yüzünden girdi benim şiire devlet terörü

28 aralık'92 / ankara

YANMIŞ TARLALAR VARDI YOL BOYUNCA

gösterişsiz tepeler
yalnız ağaçlar uzakta
gölgeleri bozan rüzgâr
göreceğimiz deniz vardı aklımızda
ve dilimin ucuna gelip giden söylence
(su kıyısı gibi yaşamıştık biz
bir kuşun ötüşü gibi)
— tutup öptüm söz yerine bacaklarından
kaç şiir küstü sonradan bana

bir ağacın dallarına bakıyordum
dalmışım geceler olmuş
ta uçlarından topladın aklımı özenle
— kar müjdecisi bir kedi sokağı böldü ikiye

talihsizdir her aşk
çünkü ilktir
— bundan sonra yazacağınız her dize
kar yağdırır ertesi güne

3 ocak'93 / ankara

Göl Balıkları ve Orta Yaşlı Kelebekler

*kelebekleri bir düşünsene
küsebilir mi onlar hiç yaşama*

GÖL BALIKLARI VE ORTA YAŞLI KELEBEKLER

Yol Üstündeki Semender için

ağzın senin bu sevişirken
bir gölün denize dökülmesi
içinde kelebeklerin oynadığı gelincik tarlası
yüzün işte
ufka yakın ama ateşe verilmiş kaç kez
tuhaf bir öğle vakti
nedensiz değil günbatımları
— gördün mü bak ter içinde
denizini merak etmiş bir göl balığı

ah ölü kelebekler tarihi
zamanın pas tutmuş sarnıcını ovar
kanatlarınızın bembeyaz külü
birikir içinde kristal kahkahanız
— göl balıkları ve orta yaşlı kelebekler
kırmızı kuş ruhları taşırlar ceplerinde

14 ocak '93 / ankara

BİR YERLERDE SÖYLEYİN
GÖRÜLMÜŞ MÜ

boynundan başlayıp ürperirsin
ürperirsin deniz kokar
memelerin avcumda soluksuz kalmış balıklar
memelerin pul pul dökülür sonra
saçların tuzlu ve ıslak
— bir yerlerde söyleyin görülmüş mü
ağ dökerken bir balıkçı dün geceye

21 ocak'93 / ankara

KALEDEN DÖNÜYORUM HOCAM
TANRISAL BİR IŞIK AĞAÇLARDA

Rıza Gürbüz'e

balatta iskele babası üzerinden uyanmış
martının iddiasıdır
kumkapısından havalanmış bir klarnet sesi
senelerdir
şu koca istanbul'da
tanıdığı tek ciddi rakip güzelliğine
bir de bu şiir ankara'dan yazılmamış
— şiirden dönüyorum hocam
saat sabahın altısı

21 ocak'93 / ankara

YALNIZ KUŞLAR DEĞİL O HALDE

ayrılık yere konmazmış hiç
zor öğrendim
bir yüzün bir kırlangıç bakışı
bir hüzün bir kırlangıç bakışı
— yalnız kuşlar değil o halde
posta trenleri de uçmalı

21 ocak'93 / ankara

YILDIZ TOPLAMA KAMPI

Filiz'e korkunç bir bahar özlemiyle

sesinin ucunda sokağın tekdüze halini değiştiren
bir istisna sesinin ucundan bir ipek böceği gelip
geçti yüzüne baktım bakmak istedim çünkü
annemin çocukken beni alıp götürdüğü semt
pazarının aklımda kalan ekşi ve kalabalık tadı ile
yüzünde ancak sarhoş gecenin unutkanlığı ile
açıklayabileceğim zavallı bir ay şekli sigarasından
bir nefes çekerken yanıldığımı anladım
parmak uçlarında soluk mavi ve çoktan soyu
tükenmiş yıldız toplama kampı lekesi

7 şubat'93 / ankara

KUŞLARA KÖPRÜ İÇİN Mİ ABİLER

güneşte gözü olmayan böceklerim var
pek şikâyetçi sayılmam yani uzun kıştan
rutubet biriktirdim onlar için kavanozda
bu yaz içim rahat
— gün boyu karıncaları seyreden çocuk iyi bilir
çok eski bir anıdır yaşamın ağırlığı

mutluluk değış tokuş olmaktan ne zaman çıktı
fark etmemişim
misket biriktirmiştim
lik toplamış
alışkanlık işte
— kör arı unutmaz hiç ama çiçekle randevusunu

okul şarkılarımızı anımsıyor musun
ya taş avludaki oyunlarımızı
aklında mı bölüştüğümüz elmanın mavi tadı
— kuşlara köprü için mi abiler
bizim avluda gökkuşağının sol ayağı

13 şubat'93 / ankara

KURU SABUN KOKULU BİR ANIYI HOHLADIM

pencerenin alınlığına

dışarısı aylardan beri kar

bir terzi istanbul'u keserdi her gün makasıyla

istanbul'u diker istanbul'u giydirirdi

yün fanilalı uzun donlu bir taşra kasabasına

— neyle düzeltilir ki bir anı ve neye yarar

suya düğüm atmasını öğretmek bir balığa

kışlıkları erken kaldırdın mı anne

bak yine geç kaldı ilkyaz ve ne çok

sevdiğimiz tekerleme

sokakların üstüne ha bire kuş iteler

gökyüzünden sıkılan yağni bulut

önüne yatar ağustos güneşinin inadına

gene de çocuk oyunlarını ıslatmaz yağmur

acının sezgisel tutarlığı

bir de o büyük derleyici büyük narkoz

doğaya ve karmaşaya söz geçiren

her gün tozunu almak eşyaların olsa olsa

yamalı bir hoşnutluk sunar insana

— hep ilkyaz avuntusu yaşam boşuna değil

yoksulluğun biley taşı sanki kış

20 mart'93 / ankara

SUYA BAKIYORSUN
KAR YANIĞI YANAKLARINLA

içinde azıcık ağustos kalmış şu çakıllıkta rastladım
iki çılgın badem ağacına
açar dururlar düğmelerini
imlasız bir rahatlıkla
lodosun sevimli yaptığı ölüme

sen şaşkınlığını çok düşürmüş olmalısın bir suya
yani kim getirdi seni
duygularını tutumlu kullanması tembihlenmiş
bu çam ormanının karşısına
becerikli bir kunduzun ıslak sesi mi
ah nasıl eskiyor bedenim
bir sevişme sonrasının ıssızlığına

geçmediđi bir semtte inerdin oysa otobüsten
kimseler bilmezdi

her sabah bir daha yeni baştan
tanrıların yeryüzüne düşürdüğü
şu tespih saçıntısı dünya
bana gelirdin çünkü sevinçle
her sabah bir daha yeni baştan
göğsünde kuyruğunu öpmeye uğraşan iki kırlangıç ile

bir kadın *radio tiyatrosu* dinler hâlâ
şarap bardaklarına dantelalar işler
kızardım eskiden ona
tenhaliği sanki omuz başları
*(alıp başını giden ıssız bir kasaba
kıştan ve ölümden bıkmış
ormanlarda çoğalmaya)*

öğrendim temizlenmek için küle dönmek gerekmiş
yazık çoktan düşürdüm ben şaşkınlığımı suya
becerikli bir kunduzun ıslak sesi mi
belki
ya aşk
gözleri kapalı bir bulutun hani
mutsuzluğuma dokunmadan hiç yol arkadaşlığı

ah canım badem ağaçları
ne yaşatıcısınız böyle
duygularınızın sunumundaki sonsuz cömertlikle
en çok benzersiniz tirşe kelebeklere

ah canım aptal ve çılgın badem ağaçları

— suya bakıyorsun kar yanığı yanaklarınla
esmerliğin yoksulluğuna çok yakışan bir kasaba

29 mart'93 / ankara

İSTANBUL’LA ANKARA

Filiz’e

“iki insanın iki şehirle birlikte düşünülmesi”

Ece Ayhan

acelesiz yerleşiyorsun her semtime
kucağın en büyük yüzölçümlü bir delta
kaç koldan umarsızca akıyorum sana
tırnaklarımda kırmızı kum yıkıntıları
— akşamdan teyeller kendini kıyıya deniz
hamağını kurar martılara

gözlerin naftalin kokuyor senin
nerde olsan hani istanbul’un doluyorsun pabuçlarına
elinde tahta bir çekecek
hâlâ mahalle maçları yapabilen
şanslı sokaklar var gözlerinde
omuz omuza avlulu eski evler
baharat kokulu çarşılar
uçurtma şenlikleri
çiğdemli tepeler
yani bir bir ne varsa yaşatıcı olan ve yiten

en alımlı kuğuların kışkandığı panayır
saçların ördekli su yolları
— martılara sakın sır verme
bana anlat kendini

hesabını tutmaz çünkü martılarının deniz
oysa bir çocuk gün boyu sayar bilyelerini
martılar bilir denizin zayıf yanlarını ama söylemezler
bu yüzden her sabah aldanıp
en kıyıya yapar çocuklar kumdan kalelerini
— bir elmas dağdır çocukluk
her hayal kırıklığı biraz çürütür içini

biz seninle bir vakit
yatıralım cumbalı gözlerimizi masaya
bakışsınlar istanbul'la ankara doyasıya
bütün ağaçları
bütün çatıları evlerin
bütün elektrik telleri
rastlayınca üzgün bir uçurtmaya
kurtaralım hemen

biz seninle hep böyle iyi işler yapalım

— bilirsin büyümek ölümdür biraz
ve
güneşli
tepelerinde
bir
yığın
“pantolonlu bulut”
dolaşır
çocukların

13 nisan'93 / ankara

DALLARINDA LAPİNALAR ASILI

N.A.'ya

benzetmek gerekirse
dallarında lapınalar asılı bir ladin ormanı en çok
budanıverdi
komik ve masalımsı şimdi
tek tek eksildi bir inci kolye

saçlarının uçları kırık dökük bir eylül
kamu intiharını kurguladı kendi çocuklarının
süt dişleri altın kaplamalı zevksiz kasabalı
parmaklarını ödünçtü abimden

pul koleksiyoncusu

gümüş avcısı

çiçek terbiyecisi

kaç kez ezber ettin dünyayı sen
kaç kez unuttun
onlar gibi komik ve masalımsı şimdi

çocuktum
ışığı karartıp yanına gittim
cesaret biriktirip gecese falarından
aramızda iki kat çemberden dikenli tel örgü
yalansız tertemiz siyah bir lekeyi
uzanıp gözü yaşlı boynuma astın

laterna çaldıkça sütlü ağaçların gölgesiyle
birlikte uzarmış kollarının beyazı
cumhuriyet kadını
titiz bakire
kanatılmış bir lavta sesi olup çıktıydı senden sonra
*(saçlarının uçları kırık dökük bir eylül
bir kente verilen en soysuz ünvan)*
ispirto ocağı yakıp yüksüklü parmaklarıyla
küf kokan tenini kuruladı ölene kadar soylu utancından
boş çekmecelerin içinde unutulmuş lavanta kesesi şimdi
kâğıttan bir mevsim
çifte kavrulmuştu günler
nasıldı paranoya
kuru ve yapışkan ete gömülü dişleri
komik ve masalımsı şimdi
acıya dayanıksız üzüm yürekli adam
sahipsiz enstitünün son mezunu
cibinlik olduydu sessizliği evin üstünde
günbatımlarından sonradır
hoyrat bir kuşun yaralanma saati
çocuklarına inatla ve hâlâ uçmayı öğreten
bir ana kırlangıç
çizik çizik olmuş kanatları
lame entarili elma kabuğundan bir kadın

ölümün bir eve verilen en soylu ünvan olurdu kuşkusuz
iyi ki olmadı
çiçekli cam bir vazoyu taşıması gibi bir çocuğun
ısrırgan acıtan bir dünyayı taşıdın avcunda
hepimizin yerine
hasretlik bir kuş perdesi çektiydi evimize
dilsiz gümüş renkli bir kuş perdesi
ama benzetmek gerekirse gene de
dallarında lapinalar asılı bir ladin ormanı en çok
budanıverdi
tek tek eksildi bir ini kolye

22 mayıs'93 / ankara

DÜŞGİLLER

1. *kelebek ormanı*

merdivenden inerken ilk gördüm sizi
sabah sabah
hiç hesapta yokken
— omzundaki çanta ile sen
yağmurlu bir istanbul türkçesiyle aralandı birden
eski eşyaların sözlüğü aklım

oysa bu sabah
uyanır uyanmaz daha
camın buğusunu silince avcumun tedirginliği
sisli bir ankara sabahının içinde
üşümüş bir kelebek ormanı
ne anlamı olabilir dedim
üşümüş bir kelebek için
yaradılışı zorlama kaygısı duymamın
hem gözümün önünde
saksıların birinde
gövdesiyle birlikte büyüyen telaşı gül yaprağının

öylece indiniz merdivenden
bir daha da görmedim sizi
— *telaşlı bir gül yaprağı üşümüş bir kelebek*
koklansaydı ama
eminim
ikisi de düzelecek

19 kasım'92 / ankara

2. tekneyle denize açılmak

gördün mü sen hiç beyaz bir kelebeğin
göle dokunacakken ki tedirgin sevincini
bilirim ben parmaklarımdaki ıslak kül tadını
çırpınan bir parıltı suda ve iki el
(bir ten kaydı havaya bir dilek tuttu kuş)
— yokluğun aynı kış sevgilim
beyazı çoğalan bir dağım şimdi

gözlerinden birini bana ver
değişelim
bir müjdeyi yetiştirmek için yarışan
bir dolu çocuğun yarısını
gözlerimden birini sen al
ipliklerin ve kuş tüylerinin ıslı savurganlığında büyüyen
süreğen korkunç iki çocuktan birisini
— öğrendim sanırdım oysa yalnızlığı ve aşkı
yani bir saksının soğuk ve ılık iki yarısı

inan uykuda yazılan bir şiir bu
düşlerden topladım
beyazlara yazı yazılmaz ama
beyaz için yazılır
aradaki fark
— tekneyle denize açılmak

23 haziran'93 / ankara

KELEBEĞE BATIRIP BU ŞİİRİ

dedim ki bu kez de bir güvercine benzesen hani
haliçle yeni cami arasını yurt tutmuş
sözüm ona denizli güvercinlerden birine değil
düşündüm
en iyi beyaz bir posta güvercini olur senden
başının üstündeki gök kördüğüm
paçalı
bileğinde her gün yeni bir hikâyeyle gezen
— ağustosa mı toplar kebekler mum ışığına mı
kuş parkı bir çınar güzelim gövden

çok bekledi ama çok
bütün güvercinler tanık hatta
ağlamayı da unuttu sonunda
denizi de istanbul'u da
kendi ağında kayboldu yaşlı örümcek
belleğine ipekten bir dantel örülü
— ah sevgilim korkutuyor yokluğun
ebruli bir ten kötülük çiçekleri bu karmaşa

bahçeye yağmur yağıyor
kirazları beyaz çarşafı güneyikleri atlayıp
tam üstüne istanbul'un ortanca merakının
işte diyorum hikâyeci bir gün daha başlıyor
uzanıp yağmuru öpüyorum
öpüştükçe aydınlanıyor dünya
ürkek ve telaşlı kelimesini yan yana seviyorum
birden ayak bileklerin geliyor aklıma
tarifsiz korkuyorum
— dün total bir güvercini besliyorum balıkçıda
mum ışığında bu şiiri kelebeğe batırıp yazıyorum

26 temmuz'93 / ankara

ÖZGÜR ŞARKISI KARIN

taç yaprakta tırtılın gezintisi
dönüyor içimize tekrar
eskimeyen hiç yaşanılmışı ovan bir merak
— bir gramofon almalıyım sana
bulutlar bulutlar bulutlar bağışlayan

burnunu pencereye yaslamış
iki avcunun arasında sabahki hali sokağın
gece yağın karı seyrediyor çocuk
sokak lambasının sessiz müziği altından
soslu bir minnet çocuğun kalbinde
bulutları tutup ucundan hışımla sallayan ele
— her kar tanesi yapayalnız düşer yere
bir dolu kısa yolculuk eklenir sokak kedilerinin güncesine

bir ağustos sabahı
doğuran bir kadın yüzünü asmış göğse
ben değil karın kız kardeşleri asıl uğurlayan seni
— ah sevgilim birikmek kirlenmektir biraz da
anlamalısın o kısa o eşsiz deneyimleri

şimdi gözlerin lambanın öptüğü en beyaz yerde
bitecek az sonra özgür şarkısı karın
gökyüzünü en güzel değerlendiren
kirlenmeye hiç zamansız yolculuk tadı

12 ağustos'93 / ankara

AŞK İYİDİR

sana uyanıyorum her sabah
(*bir çocuk bir avluyu cennete çevirir*)
senin ÷lkene
çiçek kapaklı bir ırnak içinde
önce pamuklar başlıyor el çırpmaya
sabah ürpertisine boyanıyor beyaz martılar
çocukken bozguna uğrattığımız tepeler aşkına
ılık parıltılar saçıyor günebakanlar ortalığa

bir ömürde kaç avlu geçmiştir
saysan geniş acılı sesi yankılar hayatın
incesin incecik bir serçesin
ağacın kaba dalları arasında
— patrisalar germeliyim dört bir yanına
bacaklarını telden kıvırdığımız çocuk serçeler dizmeliyim

seni öpüyorum
(*boyacı çocuk top saklar sandığında*)
ağzımda solmuş çiçeklerin iniltisi
ağzımın kabalığını bağışla
ölümün evcilleştiremediği bu bakır çanağı
aşk iyidir diyorum yine de
aşk iyidir
yoksulluğa
bunca horlanmaya
duy beni sakın konuşma
senin ağzın mercanlı deniz dipleri

sevgilim al beni yanına
(*bir çiçek bir avluyu cennete çevirir*)
— bir mandolinin çakıllı sesinde
belki bir kemanın yağmurlu sesi gizlidir

24 ağustos'93 / ankara

UNUTUŞUN TEBESSÜM ÇİÇEĞİ

sonra yağmur satıcısı uçları yok eldivenini giydi
parmakları pas tutmuş ağaçlar mevsimiydi

en son dudakların uçup gitti yüzümden
bir kuşun bir dala konmasının tersi
mısır unu tezgâhında yaşam ören kadın
unutuşun tebessüm çiçeği

ölü kelebek satıcısını sordum sana
jelatin sokağına açılan pasajın içindeki
öldü dedin
tutunamayan kelebekler korosunun şefi

neden o kadar uzak gittiğin kentler
düşlerim yetmiyor seni geri getirmeye
gökyüzüne tuttum aynayı
kaç kat bulut geride kuş mezarlığı
böylece anımsadım geleceği
“yüz binlerce insan yaşadı o kentlerde
mutsuz oldu ve mutsuz öldü”

can sıkıntısını içeceksin bir vakit sonra
o tatlı suyu
birkaç intihara eşlik edeceksin belki
kurbağalı bir şehir bul kendine
geceleri sokağa çık
boşuna yürüdüğünü sanma
yaşanmamış tesadüfler düşle hep
suyu içine çeken pamuktur belirsizlik
hayat verebilir tohuma

4 kasım'93 / ankara



AÇIK
OKUMA



göl balıkları
ve orta yaşlı kelebekler
kırmızı kuş ruhları
taşılar ceplerinde



AÇIK OKUMA
suatkemal.work

ISBN 978-625-90775-1-2

